

жета, които мълчеливо носили малка златна корона. Касиерътъ взелъ коронката и я подалъ на Ганса.

— Вземи тази корона, казалъ той тържествено. Тя е на нашия Кралъ. Той се отказва отъ прѣстола и го отстъпя на тебе за голѣмата добрина, която му направи при розата. Отъ днесъ ти ще бѣдешъ царъ вмѣсто него. Не се бави повече, а бърже иди при златаря да я нагласи споредъ главата ти. Само бѣди внимателенъ да не заспишъ изъ пѣтя съ нея; защото изгубишъ ли короната, ще избѣга и щастieto отъ тебе!

Взелъ Гансъ короната и се отправилъ за града при златаря. Врѣмето било много горѣщо, та се изпотилъ и седналъ подъ едно дърво да почине. Налегнала го дрѣмка и той заспалъ подъ дървото. Събудилъ се къмъ заходъ — слѣнце. Дошло му на умъ за короната и почналъ да я търси. Ала гдѣ я? — Нѣма ни корона ни царство.

Разплакалъ се тогасъ жално Гансъ за изгубеното щастие, но и съ плачѣтъ не можалъ да си помогне. Той се върналъ пакъ при розата да търси брадатото джудже за ново ключле, но не